

Życie konsekrowane

1. Konsekrację można najprościej określić jako szczególne poświęcenie, a nawet oddanie na wyłączną własność Bogu jakiejś rzeczy lub osoby. W tym znaczeniu mówimy np. o konsekracji kościoła, ołtarza, ale też o konsekracji biskupiej lub zakonnej.

2. **Życie, jakie niektórzy wierni podejmują przez publiczne i uznane przez Kościół ślubowanie rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, nazywamy życiem konsekrowanym** (por. KKK 944). Przez realizację tych ślubów osoby konsekrowane pragną pełniej naśladować Chrystusa i oddać się Jemu „niepodzielnym sercem” (por. 1 Kor 7,34). W adhortacji apostołskiej „Vita consecrata” Jan Paweł II napisał: „życie konsekrowane [zakłada] istnienie odrębnego powołania oraz szczególnej formy konsekracji, która przygotowuje do specjalnej misji. (...) Osoby konsekrowane, które obierają drogę rad ewangelicznych, otrzymują nową i specjalną konsekrację, która (...) zobowiązuje je do naśladowania – przez praktykę celibatu, ubóstwa i posłuszeństwa – tej formy życia, jaką sam Jezus przyjął i dał za wzór uczniom” (nr 31).

Od początku istnienia Kościoła są w nim ludzie, którzy wsłuchani w Chrystusowe wezwanie „Pójdź za mną” pragną żyć radami ewangelicznymi; opuszczają zatem wszystko – rodzinę, dom, ojca, matkę – i idą za Chrystusem czystym, ubogim i posłusznym. **Ludzie ci zgodnie z natchnieniami Ducha Świętego oddają się życiu konsekrowanemu w różny sposób**: jako **pustelnicy** lub **członkowie rodzin zakonnych**; od czasów apostołskich istniał też stan **dziewic konsekrowanych**, poświęcających się w pełni Jezusowi sercem, ciałem i duchem (por. KKK 922); w bliższych nam czasach obok licznych zgromadzeń zakonnych powstały **świeckie instytuty życia konsekrowanego i stowarzyszenia życia apostołskiego**, są także wspólnoty **wdów konsekrowanych**. Niezależnie od przyjętej formy życia i charyzmatu (czyli daru i misji, jaką mają pełnić w świecie) **wszystkie osoby konsekrowane oddają się Bogu na wyłączną służbę**. Dla innych członków Kościoła ich życie staje się znakiem, ukazującym „dobra niebieskie, obecne już na tym świecie” (KK 31, por. KKK 933).

3. Za Janem Pawłem II można postawić pytanie: „po co istnieje życie konsekrowane? Po co wybierać taki sposób życia, jeśli jest tyle pilnych potrzeb w sferze działalności charytatywnej i ewangelizacji, których zaspokojenie nie wymaga bynajmniej podejmowania szczególnych zobowiązań życia konsekrowanego? Czy (...) nie jest ono swoistym marnotrawstwem ludzkich energii, które zgodnie z zasadą wydajności można by wykorzystać dla większego dobra, z korzyścią dla ludzkości i dla Kościoła?” Ojciec Święty odpowiedział jednak: „To, co ludzkim oczom może się wydawać marnotrawstwem, dla człowieka, który w głębi swego serca zachwyił się pięknem i dobrocią Chrystusa, jest oczywistą odpowiedzią miłości, radosnym dziękczynieniem za to, że został dopuszczony do szczególnego poznania Syna i do współdziałania w Jego Boskiej misji w świecie” (*Vita Consacrata* 104).

4. **Zapamiętajmy: Od początku istnienia Kościoła są w nim wierni, którzy przez podjęcie ślubów czystości, ubóstwa i posłuszeństwa poświęcili się szczególnie Bogu i w taki sposób służą Kościołowi i światu** (por. KKK 934). Życie konsekrowane przybiera różne postaci, z których najczęstszą jest życie zakonne. Obok niego istnieją też inne formy: życie pustelnicze, konsekrowane dziewictwo i wdowieństwo, a także konsekracja w instytutach świeckich lub w stowarzyszeniach życia apostołskiego.

S. Michalina Anna Cholań